

[Landbrugsministeren.]

ninger frem, men det kan jo ikke ske i løbet af nogle få dage. Det er ministeriets hensigt at skaffe dem frem til sommer og så forelægge dem for rigsdagen sammen med et eventuelt lovforslag, og så kan man til den tid se, om det vil være rigtigt at gennemføre en permanent lov eller en lov, der kun gælder et år, eller om man kommer til det resultat, at vi slet ingen lov skal have. Men det ærede medlems standpunkt, der går ud på, at det er rigtigt at gennemføre en permanent lov, men at han, når han ikke kan få sin vilje i den henseende, ikke kan stemme for en lov, der gælder et år, det er i alt fald for mig et besynderligt standpunkt; jeg kan ikke forstå det.

Jørgen Jørgensen: Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Villemoes, at det vist rent principielt er meget fornuftigt, at man ikke blander sig i de forskellige synspunkter, de forskellige partier kan have i de forskellige sager. Det kunne let afstedkomme unødige diskussioner her fra denne talerstol, så det skal jeg lade ligge. Om ikke i denne sag, så i andre, kunne det tilfælde jo tænkes, selvom det måske er utroligt, at venstres ærede medlemmer kunne have forskellige opfattelser af forskellige ting.

Der er jo ikke noget at sige til, at den højtærede landbrugsminister synes det er et mærkeligt standpunkt, jeg indtager. Det er der ikke noget at gøre ved; det har den højtærede landbrugsminister lov til; der er vel ikke noget at sige til, at den højtærede landbrugsminister synes, at det, min partifælle, det ærede medlem hr. P. A. Poulsen siger, er klogere. Men for mig var det blot en understregning af det, jeg sagde. Der vil altid og under alle forhold være mennesker, også indenfor landbruget, som vil kunne komme i vanskeligheder, men det, som jeg er betænkelig ved, og det, som mit parti har været betænkelig ved, er dette, at netop i år, da landbruget skal beskyldes for at „ligge lunt i svinget“, for at bruge et ministerielt udtryk — og det må jo være rigtigt, når det siges fra den side, at landbruget i år ligger lunt i svinget; det har haft en stor høst, det har fået devalueringen, som skulle hjælpe landbruget, kort sagt, landbruget har fået alt det, de andre ikke har fået —, netop i år skal vi nødvendigvis have en lov — det ærede medlem hr. Villemoes har jo ret i, at vi ikke har haft den hvert år —, som sikrer det danske landbrug derved, at man kan pantsætte næste års høst, som man altså ikke kender noget som helst til, hvad angår

udbyttet eller priser. Dertil er det vi siger — og det kan godt være, at den højtærede landbrugsminister synes, det er et pudsig standpunkt —, at når man må erkende, at der altid og under alle forhold også indenfor landbruget vil være nogle, som kan komme i vanskeligheder med den kredit, de må begære hos deres købmænd, — og det har der også været i de år, som det ærede medlem hr. Villemoes nævnte, det er bare ikke kommet til udtryk —, så er det bedre at gøre loven permanent, for at ikke det danske landbrug på et for os, synes jeg, ugunstigt tidspunkt skal stilles op som et erhverv, hvor man ikke er i stand til at administrere sine egne sager og skabe sig den kredit på personlig basis, som dog alligevel er nødvendig i ethvert erhvervsforhold. Det er slet ikke for at fornærme den højtærede landbrugsminister, aldeles ikke, men vi synes, man kunne have taget det hensyn til os.

Nu siger den højtærede landbrugsminister, at i løbet af et års tid vil man undersøge, hvor meget denne ret til at pantsætte høsten har været brugt. Det troede jeg i grunden man vidste så nogenlunde i landbrugsministeriet, da loven i alle tilfælde har været gældende i ikke så få år. Men nu må vi altså se, hvad der sker til næste år. Som jeg sagde før, der er jo i denne sag to parter, debitorerne og kreditorerne, og vi er alle interesseret i, at Danmarks jord bliver tilsået, og den nødvendige kunstgødning bliver stillet til rådighed, men det, vi fra landbrugets side ikke er interesseret i, er, at landbruget overfor bybefolkningen i år bliver fremstillet som et erhverv, der trods gode vilkår, som det ikke kan skjules at der har været for landbruget, igen kommer og forlanger en lov, der forudsætter, at man skal kunne pantsætte værdier, man overhovedet ikke ved er tilstede.

Landbrugsministeren (Bordling): Den første del af det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensens betragtninger kan jeg fuldt ud dele, både når det ærede medlem siger, at landbruget ligger lunt i svinget i år, og at det kan være ubehageligt og måske også uretfærdigt, at landbruget skal høre ilde for, at der er nogle, der ikke kan klare sig, ikke kan få tilstrækkelig såsæd, fordi ingen vil låne dem penge og de ikke selv har dem. Det kan være ubehageligt at høre på, det er nok muligt, men det ærede medlem er jo enig med mig i, at selvom landbruget ligger lunt i svinget som erhverv, er der enkelte landmænd, som på grund